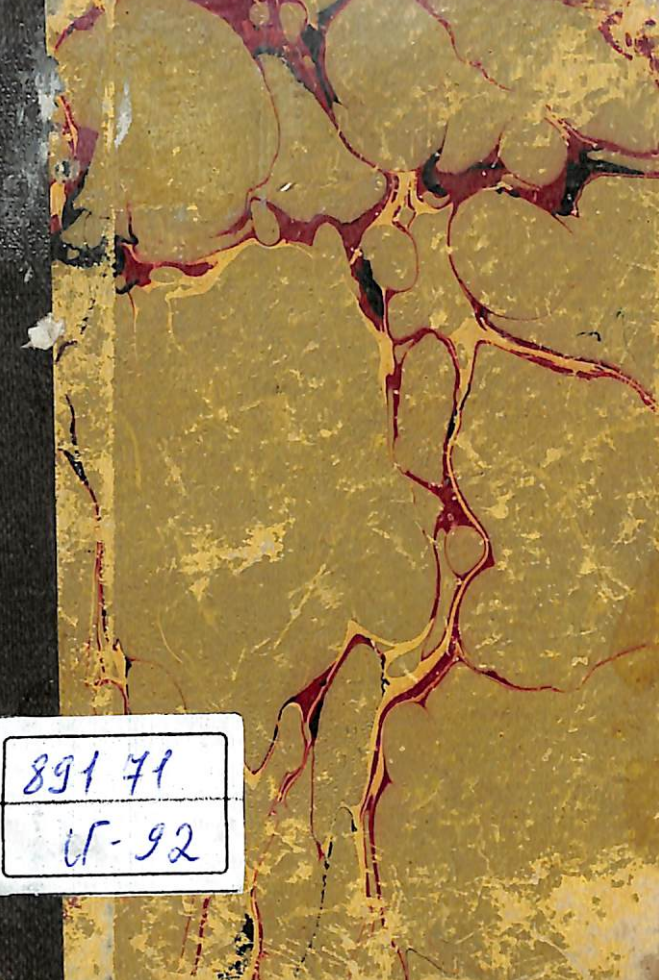
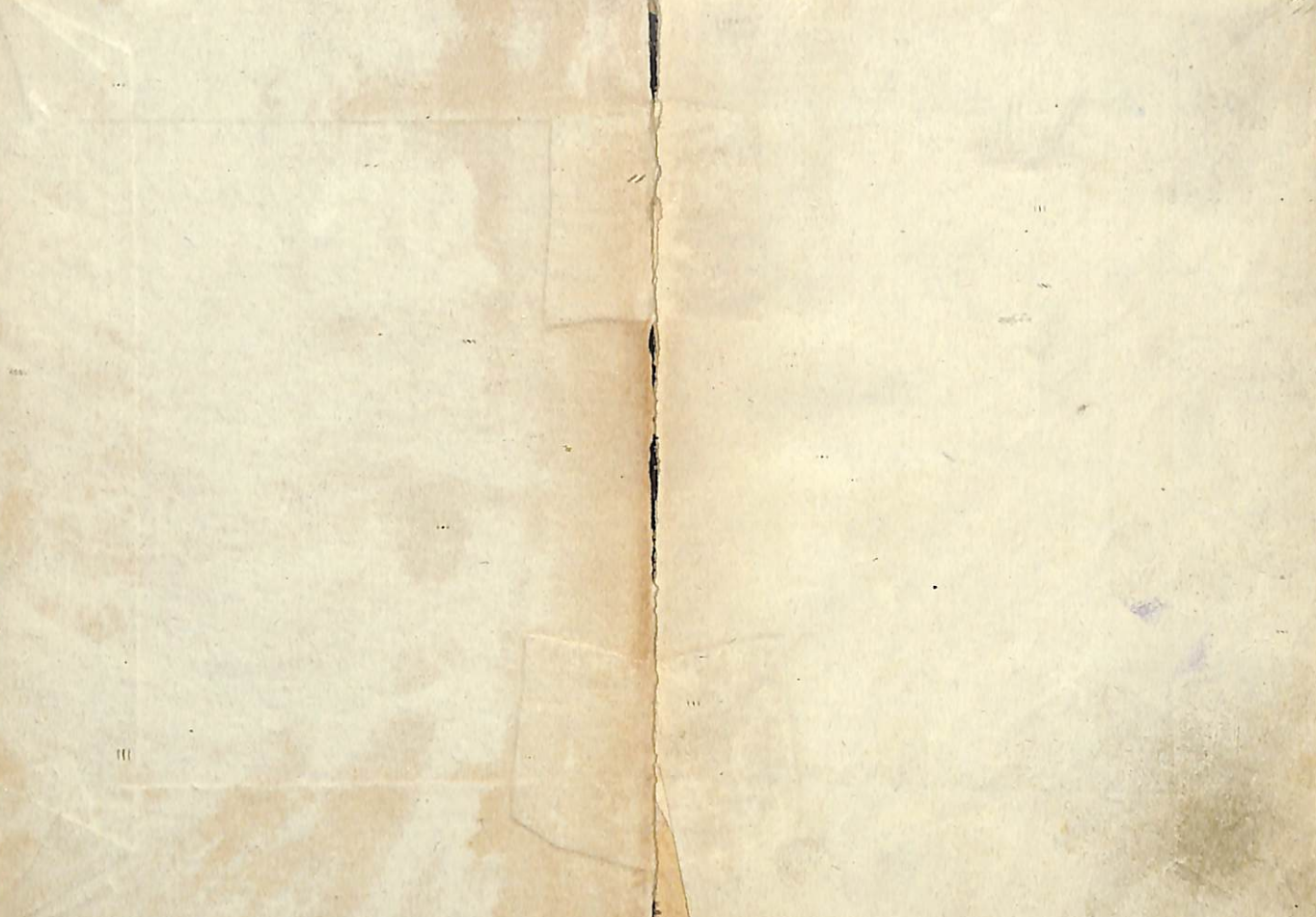

891 71

W-92

30 OCT 2006

1185

ՌՈՒՍ ՆՈՐԱԳՈՅՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆ
25 NOV 2010

891.71

Մ-92

ար

ԿՍԵՆԻԱ ՄՕՐՕԶՕՎԱՅԻ

ԻՆԶՈՒ ԶԱԽԶԱԽԻԱԺ ԵՆ

ԵՐԶԱՆԿՈՒԹԵԱՆ ԹԵԻԵՐԸ

1002
5383

Թարգմ. Յակովբ Գևորգյանի

Արագածի Գրադարան
1911

04.07.2013

12171

ԻՆՉՈՒ ԶԱՆՋԱՆԻՄԵՆ ԵՆ ԵՐԶԱՆ-
ԿՈՒԹԵԱՆ ԹԵԻՆԵՐԸ

Կսենիա Մօրօզովայի

Շատ հին ժամանակներում ամբողջ երկրագունդը ներկայացնում էր մի հրաշալի պարտեզ:

Ամեն ինչ ծաղկում էր և անուշահոտութիւն բուրում: Նրա բնակիչները իրանց շրջապատող բնութիւնից պակաս հոյակապ չէին: Նրանց աչքերը արտացոլում էին Թափանցիկ եղնախամաբի կապուտակը, իսկ հոգիները—լճերի և առուների բլրեղանման մաքուր ջրերը:

Բայց այդ դմայելիի պարտէզի գեղեցկագոյն զարդը մի փոքրիկ հրաշագործ թռչնակ էր, որին Նըջանկութիւն էին անւանում:

Երբոր հնչում էր նրա ներդաշնակ ձայնը բարձունքների վրայ և օդը լցւում էր ուրախ գայլալիկներով՝ մարդիկ յափշտակւում էին և տարւում հեռո՛ւ, հեռո՛ւ, մինչև արեգակը, և նրանց թւում էր, թէ իրանց ամբողջ ներքին աշխարհը ողողւած է լոյսի պայծառ ճաճանչումներով: Իսկ երբոր թռչնակը մէկ թփից միւսն էր թռչկոտում, նրանք ցանկանում էին յաւիտեան կանգնած մնալ և ակնապիշ նայել նրան, այդ թանկագին, եթե-րային թևերով թռչնակին:

Բայց յանկարծ նրանց մէջ երևաց մի մարդ, որը, ըստ երևոյթին, եկել էր մի անծանօթ, հեռու աշխարհից: Նրա աչքերում ցոլանում էր գիշերային մութ եր-

կինքը, նրա գունատ դէմքը լուսաւորող աչքերի հայեացքը փայլատակում էր ինչպէս ամպերում տըաքող կայծակը: Նրա գլխի շուրջը թափւած էին սև մազերը, փայլակով լուսաւորւած ամպերի կտորտանքների նման:

Մարդը գնում էր հրաշագեղ պարտէզի միջով: Բայց ճրա սիրտը չէր հրճւում շրջապատող գեղեցկութիւնով: Նրա հոգին լի էր Նախանձով և Չարութեամբ:

Յանկարծ, նրա գլխի վրայով տարածւեց մի երգեցողութիւն, մի այնքան դիւթիչ երգեցողութիւն, որի նմանը նա երբէք իր կեանքում չէր լսել: Ամբողջ ներքին աշխարհը լցւեց մի ինչ որ քաղցր լքումով: Յանկարծ ցանկացաւ կանգնել այդտեղ, անշարժ, երկամբ, երկամբ ամբողջ իր կեանքը կանգնել և մնալ՝ լսելու անսահմանօրէն հրաշալի երգեցողութիւնը:

Բայց երգեցողութիւնը ընդհատւեց, և

մոայլ աչքերով մարդը, բարձրացնելով գլուխը, տեսաւ փոքրիկ յանկուցիչ թռչունիկին, որ նստած էր ծառի վրայ ճիշտ իր գլխի վերեւ: Կարծես նա լինէր ծիրանի գօտու կենդանի մի կտորը—ափսքան փայլում, պսպուկում էին, և կուրացնելու չափ վառւում էին գեղեցկութեամբ այդ նուրբ արարածի բոլոր փետուրները:

Նա պէտք է իմը լինի, — մըմնջաց մարդը: Նա չպիտի երգէ ուրիշների համար: Ես կը նստացնեմ նրան վանդակում և մենակս կը վայելեմ նրա գեղեցկութիւնը, նա կերգի ինձ համար, միայն ինձ համար:

Եւ ազահութեամբ ու արագ մեկնեց ձեռքը: Փոքրիկ երգիչը միշտ ապրել էր մարդկանց մէջ և գիտէր, թէ ինչպէս իրան սիրում են: Նա առանց կասկածանքի նստեց դէպի իրան երկարած ձեռքի վրայ: Բայց յանկարծ տեսաւ դէպի իրան

ուղղած նախանձով և չարութեամբ լի մի հայեացք և նոյն ըոպէին զգաց, թէ ինչպէս իր փափուկ մարմինը սեղմում են ամուր և չար մատները: Յուսահատ թպրտաց, պոկւեց իր բոլոր թափով և արձակեց նոյնիսկ մի այնպիսի անսովասելի ճիչ և այնպիսի տանջանքով վըտով, որ մարդ վախից ակամայ բացեց իր ձեռքը, նոյն ըոպէին մի ինչ որ հրաշալի բան փայլեց նրա առաջ և անյայտացաւ ծառերի մուծ կանաչների մէջ, անյայտացաւ ընդ միշտ...

Եւ ահա հէնց այդ վայրկեանից, երբ նա հանդիպեց նախանձին և չարութեան, քաղցրահնչիւն երջանկութիւնը դադարեց մարդկանց մէջ ապրելուց:

— Ես նրանց չարութիւն չէի պատճառում՝ նրանց համար էին հնչում իմ ամենալաւ երգերը, իսկ նրանք՝ նրանք ջախջախեցին իմ հրաշալի թևերը: Ես գեո

կարող եմ երգել, միայն թէ նրանք ինձ
չեն տեսնելու այլևս:

Այդ ժամանակից սկսած՝ միայն հեռ-
ւից էին հնչում մարդկանց համար եր-
ջանկութեան հրաշալի երգերը: Լսելով
նրանց, մարդիկ գնում էին ընդառաջ,
բայց որքան առաջ էին գնում, երգի ձայ-
նը հնչում էր նոյնքան հեռու... Եւ այն
ժամանակ մարդկանց թւում էր, որ այդ
հրաշալի երգը հնչում է հէնց իրանց սրբ-
տերում: Բայց երգը ընդհատւում էր և
ձայնը դադարում էր երգելուց նրանց
տեսքում: Երջանկութիւնն էր, որ թռչում
էր հեռով, հեռով...

Երջանկութիւնը ամենից աւելի սիրում
էր երեխաներին, այդ անմեղ արարած-
ների պարզ, երկնագոյն աչքերը՝ իրանց
գոյնով յիշեցնում էին նրան հրաշալի
պարտէզի երկնագոյն լազուրը: Յաճախ,
աննկատելի կերպով, գիշերը, երջանկու-

թիւնը սողոսկում էր երեխայի սենեակը,
նստում նրա մնարին և երգում էր իր
քաղցրահնչիւն երգերը: Արթնանալով ե-
րեխաները լայն բաց էին անում իրանց
զարմացած աչքերը, և տեսնելով մթու-
թեան մէջ փայլող երջանկութեան փե-
տուրները, ժպտալով ձգում դէպի նա:

Դա նրանց ցանկութիւնն է, երկնքից
լուսինը վեր բերել... ասում էին այն ժա-
մանակ հանաքով երիտասարդ մայրերը...

Երգելով իր հրաշալի երգերը, երջան-
կութիւնը նորից թռչում, հեռանում էր:

Երբ նա տեսնում էր ջահել աղջիկներ
և պատանիներ, լի հաւատքի և յոյսի
հայեացքներով, երջանկութիւնը թառում
էր նրանց մօտ և նրանց գլուխների վը-
րայով հնչեցնում էր երգի ներդաշնակ ե-
լեկները:

Օ՛, որքան քաղցր էր թւում այն ժա-
մանակ նրանց համար կեանքը:

Մենք յաւիտեան երջանիկ կը լինենք մենք յաւիտեան կը սիրենք,—ասում էին այն ժամանակ պատանիները և աղջիկները միմիանց:

Լինում էին նոյնպէս մարդիկ, որ իմանալով ինչ բան է կեանքը, երբեմն նոյնպէս նշմարում էին իրանց առաջից թռչող անցնող երջանկութիւնը: Բայց, փոխանակ ամբողջ հոգով անձնատուր լինելու նրա մեղեդիներին, աշխատում էին լաւ տեսնել նրա գեղեցիկ փետուրները և նրկատում էին նրա տրորած, ջարդած թւերը: Հեռից այդ թռչնակը երևում էր շատ աւելի գեղեցիկ, ասում էին նրանք: Ո՞րքան տարօրինակ է դա: Մենք առաջ չէինք նկատում ջարդած փետուրները: Իսկ նրա զւարթ երգերի մէջ երբեմն հնչում էին տանջանքի և վշտի շեշտեր: Ո՛չ, երևի դա այն երջանկութիւնը չէ, որի մասին պատմում էին մեզ մեր հայրերը

և պապերը, երբ ապրում էին հրաշալի ծաղկափթիթ պարտեզում: Հարկաւոր է ասել մեր զաւակներին, որ նրանք գնան փնտրելու այն միակ, իսկական, հրաշալի, քաղցրահնչիւն երջանկութիւնը:

Եւ պատմում էին այդ մասին իրանց զաւակներին և թոռներին:

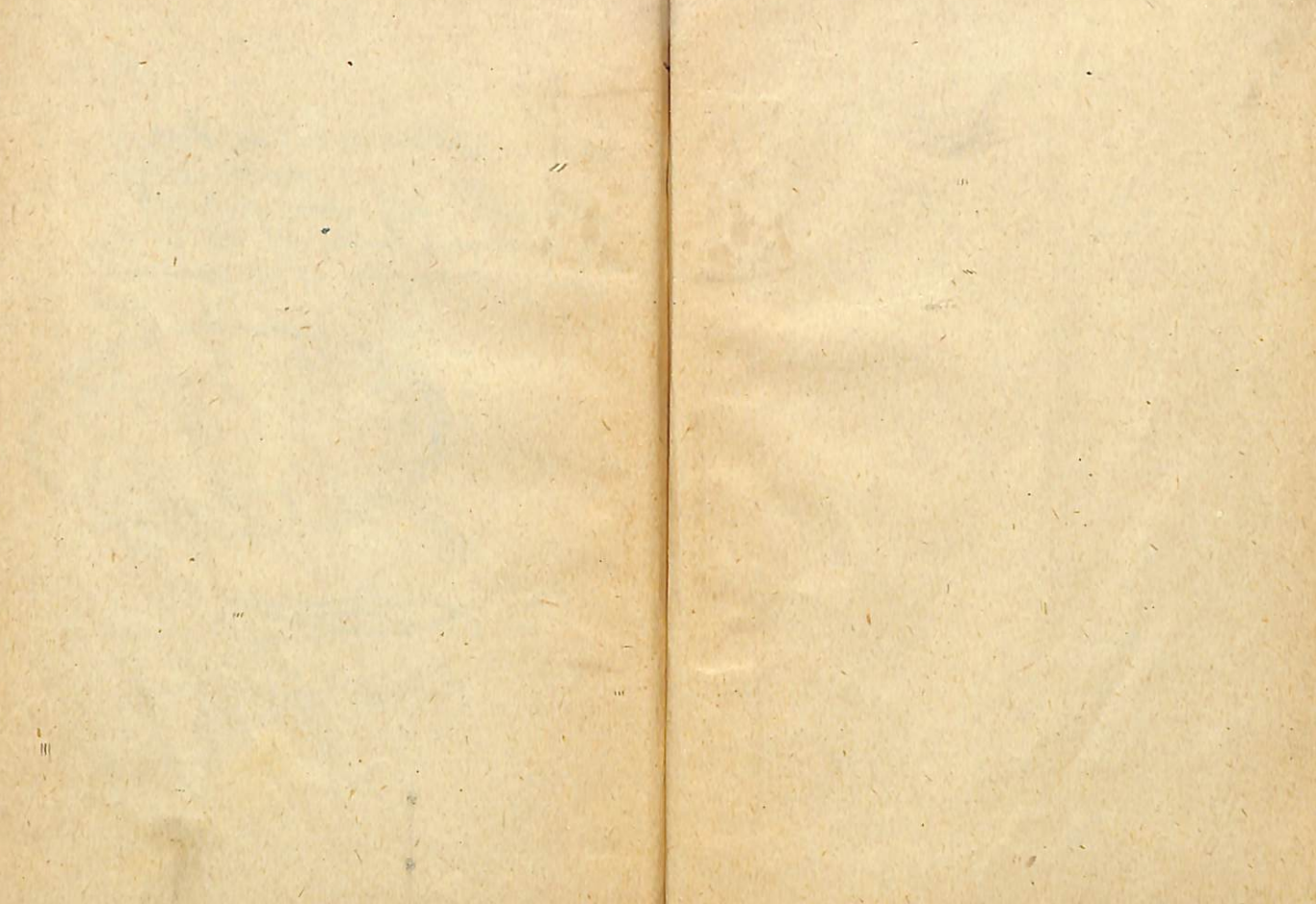
Շատերը ուղեորւում էին որոնելու երջանկութիւնը, և պատահում էր, որ ճանապարհում նրանք գտնում էին գեղեցիկ, փայլուն փետուրներ, որոնց, երբեմն, սահող անցնող երջանկութիւնը վայր էր գցում երկրի վրայ:

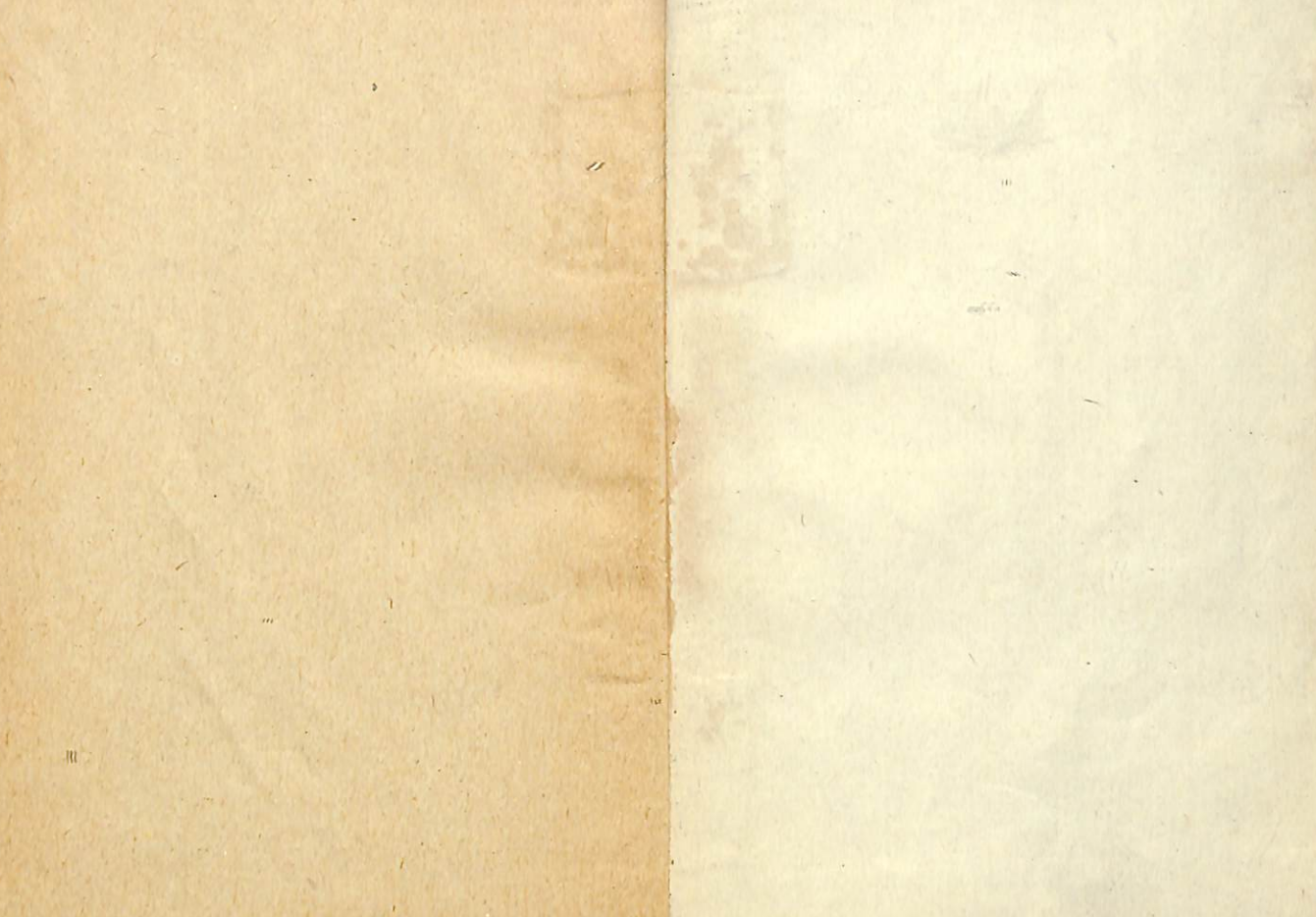
Մարդիկ նրանց անւանում էին՝ սէր, հոչակ, հարստութիւն: Դրանք մեծութեամբ և տեսարաններով զանազան էին: Բայց շատ յաճախ պատահում էր, որ նրանք գտնում էին միայն մի-մի փետուր: Իսկ մարդիկ երազում էին գտնել երջան-

կութիւնը իր նախկին անարատ ամբողջ
գեղեցկութեամբ:

Ահա ինչու նրանք միշտ ու անդադար
խօսում էին նրա մասին և սպասում, թէ
երբ նորից նա կը վերադառնայ երկրի
վրայ:

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0319836

12.171

